

РЕШЕНИЕ

№ 146

гр. Варна, 27.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Диана В. Джамбазова

Членове: Маринела Г. Дончева
Росица Сл. Станчева

при участието на секретаря Юлия П. Калчева
като разгледа докладваното от Росица Сл. Станчева Въззивно гражданско дело № 20223000500328 по описа за 2022 година
за да се произнесе съобрази следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК, образувано по въззивна жалба на Прокуратурата на РБ, чрез прокурор при Окръжна прокуратура – Търговище против решение № 50/23.05.2022г. на ОС – Търговище, постановено по гр.д. № 81/2022г. **в частта**, в която на осн. чл.2, ал.1, т.3 във вр. с чл.4 от ЗОДОВ Прокуратурата е осъдена да заплати на Б. Б. Б. сумата от 20 000 лева, представляваща обезщетение за причинените му неимуществени вреди от незаконно обвинение в престъпление по чл.284, ал.1 във вр. с чл.26, ал.1 от НК за това, че за времето от 15.02.2018г. до 19.04.2018г. в гр.Омуртаг, в качеството си на длъжностно лице - младши оперативен дежурен в „Оперативна дежурна част“ към РУ гр.Омуртаг, във вреда на МВР, при условията на продължавано престъпление, съобщил информация на друго, която му е поверена и достъпна по служба, за което знаел, че представлява служебна тайна, повдигнато на 18.11.2019г. и по което с решение № 51/21.10.2020г. по в.н.а.х.д. № 161/2020г. на ОС - Търговище е признат за невинен, ведно със законната лихва по чл.86, ал.1 във вр. с чл.84, ал.3 от ЗЗД върху главницата, считано от 18.11.2019г. до окончателното ѝ изплащане.

В жалбата са изложени оплаквания за неправилност и необоснованост на обжалваното решение. Оспорват се фактическите и правни изводи на първоинстанционния съд относно претърпени вреди, които да са в причинна

връзка с воденото наказателно производство. Сочи се, че тези изводи са направени в противоречие с установеното от доказателствата по делото – прекратяването на служебното правоотношение е по инициатива на ищеца, молбата за напускане е подадена преди повдигане на обвиненията, поради което и неправилно е прието от съда, че мотивът за това е воденото наказателно производство; според гласните доказателствата стреса и притесненията са били свързани с образуваното дисциплинарно производство, а не както е приел съда. Изложени са оплаквания за необоснованост и на извода относно причинната връзка между хипертоничното заболяване на ищеца и наказателното производство, тъй като съдът не притежавал необходимите специални знания, а приетата медицинска бележка не установява този факт. Твърди се, че неправилно са приети за доказани претендираните от ищеца неимуществени вреди вр. финансови затруднения и същите да са в причинна връзка с обвинението. Наведени са оплаквания, че приетият размер на обезщетението не съответства на доказаните по делото вреди и на изискването за справедливост по см. на чл.52 ЗЗД.

Отправеното до настоящата инстанция искане е за отмяна на съдебния акт в обжалваната част и отхвърляне на исковата претенция изцяло, а в условията на евентуалност присъждане на обезщетение в по-малък размер.

В срока по чл.267 ГПК е постъпил отговор от насрещната страна – въззиваемия Б. Б. Б., чрез адв. Ж., с който същият оспорва въззивната жалба като неоснователна.

Наред с отговора е подадена и **насрещна въззивна жалба**, с която въззиваемият Б. е обжалвал първоинстанционния съдебен акт в частта, в която искът му по чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ е отхвърлен за горницата над присъдените 20 000 лева до сумата от 35 000 лева. В жалбата си излага оплаквания за неправилност на решението в тази му част, считайки, че определеният от съда размер не отговаря на изискването за справедливост. Сочи се, че съдът не е отчел в съвкупност всички относими за определянето му критерии, както и постановената в подобни хипотези съдебна практика. Иска се отмяна на решението в така обжалваната част и присъждане на обезщетение в претендирания пред настоящата инстанция размер.

Писмен отговор по насрещната жалба не е подаден от Прокуратурата на РБ.

В частта, в която искът за горницата над 35 000 лева до предявения размер от 50 000 лева е отхвърлен, първоинстанционното решение не е обжалвано и е влязло в сила.

В с.з. всяка една от страните поддържа своята въззивна жалба, съответно оспорва жалбата на насрещната страна.

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

Първоинстанционният съд се е произнесъл по предявен от Б. Б. Б. против Прокуратурата на РБ иск с правно основание чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ.

Изложените в исковата молба фактически твърдения са, че от 2001г. въззиваемият Б. е работил в системата на МВР на различни длъжности като от 2014г. е назначен за младши оперативен дежурен в РУ – Омуртаг. До 27.05.2019г., когато е бил принуден да напусне, не е бил наказван. На

18.11.2019г. бил привлечен като обвиняем за извършено престъпление по чл.284, ал.1 вр. чл.26, ал.1 НК за това, че в периода 15.02.2018г. – 19.04.2018г., в качеството му на длъжностно лице е съобщил на друго информация, която му е поверена и достъпна по служба, за която знаел, че съставлява служебна тайна. Взета била и мярка за неотклонение. С постановление от 11.05.2020г. по чл.375 НК прокурор при РП – Търговище, ТО – Омуртаг е внесено предложение за признаване виновността му и налагане на наказание по чл.78а НПК. По повод на това в РС – Омуртаг е образувано АНД № 37/2020г. и постановено решение, с което е признат за виновен в извършването на престъплението по повдигнатото му обвинение и наложено административно наказание – глоба от 4 000 лева. По предприето от него обжалване, с решение по ВНАХД № 161/2020г. на ОС – Търговище първоинстанционното решение е било отменено и въззиваемият е признат за невинен. Твърди се, че процесът срещу него е продължил от 18.11.2019г. до 21.10.2020г., но още преди това разследването е станало достояние на колегите му – повечето от тях, както и самият той, са били разпитвани, преките му началници са търсили и най-малкото провинение от негова страна, за да бъде изгонен от работа, колегите му спрели да общуват с него неформално, променени били задълженията му и работното време, което налагало почти ежедневно пътуване до гр.Омуртаг, напрежението в работата се отразило и на отношенията в семейството му. Преназначаването му като автопатрул и вменените му задължения да извършва проверки на карантинирани поради Ковид лица създавало у него допълнителен страх за здравето на близките му. Твърди се още, че наред с наказателното производство срещу него било образувано и дисциплинарно, при условие, че давностните срокове за налагане на дисциплинарни наказания, като целта била да бъде психологически притиснат и принуден да напусне работа, което и сторил. Впоследствие за продължителен период от време не можел да си намери работа, което довело и до финансови затруднения, с получените при напускането обезщетения погасил част от изтеглени преди това ипотечен кредит. Наведени са твърдения, че в резултат на неоснователно повдигнатите му обвинения и по време на цялото времетраене на наказателното производство е изпитвал страх и тревожност, още повече, след първоначалното решение на РС – Омуртаг, бил подтиснат и разконцентриран, не можел да спи, сънувал кошмари, страхувал се от реакцията на близките си, чувствал се дискредитиран пред колегите си и обществото, изпитвал чувства на обида, срам и неудобство пред съгражданите си, които в едно малко населено място като А.ово и Омуртаг се познават и всички знаели, че е осъден от районния съд. Независимо от последвалото оправдаване все още е подтиснат и тревожен, все още му се налага да опровергава мълвата в града, че е бил уволнен /изгонен/ от системата на МВР. Твърди се още, че освен тези преживявания, в резултат на случилото са се появили и здравословни проблеми – в края на 2021г. било установено, че страда хипертония, за лечението на която се наложило постоянен прием на лекарства, които взема и към настоящия момент. Счита, че всички гореописани неимуществени вреди са в причинна връзка именно с неоснователно повдигнатите му обвинения от Прокуратурата поради което е предявил и иска си за заплащане на обезщетение в размер на 50 000 лева, поддържан пред настоящата инстанция до сумата от 35 000 лева /съобразно предметните предели на насрещната

въззивна жалба/.

С писмения отговор по чл.131 ГПК Прокуратурата на РБ е оспорила предявения срещу нея иск като неоснователен. Наведени са възражения, че твърдените неимуществени вреди не са в причинна връзка с воденото наказателно производство, а са в резултат на образуваното дисциплинарно производство. Оспорва се, че причината за взетото решение от страна на въззиваемия да напусне работата си в МВР е именно повдигнатото обвинение, тъй като привличането му като обвиняем е седем месеца след това, а и от страна на Прокуратурата не са предявявани искания за отстраняване от длъжност, нито е осъществявана каквато и да било процесуална принуда, даваща основания за възникване на съмнения у него, че ще бъде уволнен. Оспорва се и размера на претендираното обезщетение като прекомерен и несъответен на нормално присъщите негативни изживявания, които въззиваемият е претърпял във връзка с наказателното производство, при отчитане характера на престъплението, предвиденото за него наказание и предложението за приложение на чл.78а НП, наложената мярка за неотклонение, продължителността на делото и осъществените процесуални действия.

В първото по делото с.з. пред първоинстанционния съд въззиваемият е направил уточнение, че е напуснал системата на МВР считано от 27.05.2020г., а не от погрешно посочената в исковата молба дата – 27.05.2019г.

Съобразно предметните предели на въззивното обжалване, наведените в жалбите оплаквания, становищата на страните по съществото на спора, след съвкупната преценка на събраните по делото доказателства и въз основа на приложимия закон, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Не е спорно, а това е установено и от материалите по приобщеното НАХД № 37/2020г. по описа на РС – Омуртаг и приложеното към него ДП 24/2018г., че досъдебното производство е образувано на 25.09.2018г. с Постановление на РП - Омуртаг, въз основа на постъпили секретни материали от Дирекция „Вътрешна сигурност“ на МВР, за това, че в периода м.февруари – м.април 2018г. в гр.Омуртаг, в качеството си на орган на властта – полицейски служител от РУ – Омуртаг чрез предоставяне на информация за провеждане на специализирана полицейска операция на територията на община А.ово осуетил наказателно преследване срещу лице за извършено от него престъпление по чл.234, ал.1 НК с цел да го избави от наказание, което му се следва – престъпление по чл.288 НК и за това, че в периода м.февруари - м.април 2018г. в гр.Омуртаг, в качеството си на длъжностно лице – полицейски служител, във вреда на МВР съобщил по телефона на лице информация, която му е поверена по служба и която знаел, че съставлява служебна тайна – престъпление по чл.284, ал.1 НК. От извършените процесуални действия по разследването /разпити на свидетели и изисквани справки/ е видно, че обект на същото е била именно дейността на въззиваемия Б. Б. в качеството му на полицейски служител. С Постановление от 18.11.2019г. същият е бил привлечен като обвиняем за това, че в периода 15.02.2018г. – 19.04.2018г. в гр.Омуртаг, в качеството на длъжностно лице – младши оперативен дежурен в „Оперативна дежурна част“ към РУ – Омуртаг, във вреда на МВР, при условията на продължавано престъпление, съобщил

информация на другото, която му е поверена и достъпна по служба, за която знаел, че представлява служебна тайна - престъпление по чл.284, ал.1 вр. чл.26, ал.1 НК. Едновременно с повдигането на обвинението спрямо него е била взета мярка за неотклонение „подписка“ и разпитан в това му качество.

Следващите процесуални действия, извършени с участието на въззиваемия в хода на досъдебното производство са от 19.11.2019г. и 04.12.2019г. по предявяване на материалите от разследването.

Въз основа на внесено предложение по чл.375 НПК, на 13.02.2020г. е било образувано НАХД № 37/2020г. по описа на РС – Омуртаг. След проведени три открити съдебни заседания, на които въззиваемият е присъствал, е постановено решение № 260011/08.07.2020г., с което е признат за виновен и на основание чл.78а, ал.1 НК е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание глоба в размер на 4 000 лева. По подадена от него жалба, с решение № 51/21.10.2020г., постановено по ВНАХД № 161/2020г. решението на районния съд е изцяло отменено и Б. Б. е признат за невинен и оправдан по повдигнатото му обвинение. В хода на това производство е било проведено едно о.с.з. с личното участие на въззиваемия и в което Прокуратурата е поддържала обвинението.

От приетата като доказателство Заповед № 363з-207/06.02.2020г. /л.41/ е видно, че със Заповед № 363з-1512/26.11.2019г., след повдигане на обвинението, срещу въззиваемия Б. е било образувано и дисциплинарно производство за неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР като конкретните фактически обстоятелства за отпочване на това са именно деянията, предмет на наказателното разследване. Дисциплинарната проверка е прекратена с цитираната заповед от 06.02.2020г. поради това, че давностният срок за налагане на наказание е изтекъл още преди образуване на дисциплинарното производство. Тази заповед е връчена на въззиваемия на 21.02.2020г.

Липсва спор между страните, че служебното правоотношение на въззиваемия е било прекратено по негова инициатива, считано от 27.05.2020г.

Видно от материалите по ДП 24/2018г. Б. Б. е работил непрекъснато в системата на МВР от 01.05.2001г. до освобождаването му през 2020г., не са му налагани наказания и не е бил награждаван.

За установяване на твърденията относно претърпените неимуществени вреди по делото са ангажирани гласни и писмени доказателства, както и е прието заключение по допусната от настоящата инстанция СМЕ.

Според взаимно кореспондиращите си и допълващи се показания на разпитаните по делото свидетели П.П. и П.И. – колеги на въззиваемия, още преди образуването на дисциплинарното производство той е бил понижен в длъжност – първоначално като дежурен РУ – Омуртаг, а впоследствие като автопатрул, възлагали му несвойствени задачи, отнет му е бил и допуска до информация. Св.И. го описва като служител с дългогодишен опит и ползващ се с авторитет. Св.П.П. узнал за воденото и наказателно производство по време на дисциплинарното, в което участвал като негов защитник. Св.П.И. също знаел за двете производства. И двамата свидетели сочат, че в този период Б. бил много уплашен и притеснен, че може да бъде уволнен, че ще

загуби работата си и няма да може да погасява кредита си, чувствал се под психически натиск от началниците си. Според св.И. Б. се притеснявал и за това, че може да бъде осъден, дори и по чл.78а от НК, което да го лиши от възможността въобще да работи като полицаи. И двамата свидетели сочат, че поради страха от реалната възможност да бъде дисциплинарно уволнен, в който случай нямало да получи следващото му се обезщетение от 20 заплати и право на обезщетение от Бюрото по труда, въззиваемият е взел решението да напусне по своя инициатива. След напускането не можел да си намери работа и дълго време бил безработен. Съгласно показанията на св.И. едва от около два месеца работи като отчетник във ВиК, което обстоятелство се потвърждава и от приетия по делото като доказателство трудов договор от 04.03.2022г.

За психологическото състояние и финансовите затруднения на въззиваемия към релевантния период свидетелства и св. Т.М.Х.. В показанията си същият сочи, че Б. бил много позитивен и открит човек, но покрай проблемите му в работата /“натиск от по-висшестоящи служители“/ се променил, станал затворен, преди около година и два-три месеца имал затруднения с плащането на вноските по кредита си, жена му също не работила, поради което взел на два пъти заем от свидетеля, финансовите затруднения създавали и напрежение в семейството му.

По повод наведените в исковата молба твърдения за възникнали в резултат на воденото наказателно производство здравословни проблеми – диагностицирана през 2021г. хипертония, по делото е прието като доказателство медицинска бележка, видно от която е, че Б. Б. страда от хипертонична болест, гр.ІІ висока степен, сърдечна форма. Това се потвърждава и от неоспореното от страните заключение по СМЕ, допуснатата от настоящата инстанция с оглед необходимостта от специални знания по въпроса относно причинно-следствената връзка между наказателното производство и появата на заболяването.

Съгласно заключението на в.л. диагнозата „Хипертонично сърце без застойна сърдечна недостатъчност“ е регистрирана за първи път на 24.01.2019г., но в медицинската документация, изискана и предоставена от НЗОК и личния лекар на въззиваемия, се съдържат данни за повишени стойности на артериалното налягане много преди това. В анамнезата от амбулаторен лист № 1787/12.03.2019г. се споменава за високо кръвно с давност от 11.9 години, което е значително преди образуване на наказателното производство. В същото време са налице данни за заболявания на опорно-двигателния апарат, лечението на които е свързано с прием на нестероидни противовъзпалителни средства, а продължителната им употреба рефлектира с повишаване на артериалното налягане, поради задържане на соли и течности. Отчитайки тези обстоятелства вещото лице обосновава извод за липса на причинно-следствена връзка между воденото наказателно производство и излявата на хипертоничната болест.

Наличието на повдигнато обвинение, по което въззиваемият Б. Б. е оправдан ангажира отговорността на Прокуратурата на РБ, на основание чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ. Съгласно разпоредбата на чл.4 ЗОДОВ на обезщетение подлежат всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от незаконно повдигнатото обвинение, т.е. на

обезвреда подлежат само онези вреди, настъпването на които е сигурно и закономерно следствие от незаконосъобразната наказателна репресия.

С оглед приетото за установено от фактическа страна по-горе съдът приема за доказано, че в резултат на воденото наказателно производство Б. е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в страх, тревоги и притеснения, засягане на доброто му име и чест, достойнство, професионален авторитет.

На основание чл.52 ЗЗД вр. §1 ЗОДОВ справедлив еквивалент за обезщетяването на тези вреди е сумата от 15 000 лева.

За да определи този размер, съдът отчита в съвкупност конкретно установените по делото относими обстоятелства – доказвания обем на претърпените неимуществени вреди, техния интензитет и продължителност, възрастта и личността на обвиняемия, отражението на воденото наказателно производство върху здравословното състояние, личния му, професионален и социален живот, характера и тежестта на повдигнатото обвинение, наложената мярка на процесуална принуда и извършените процесуални действия с участието на въззиваемия, продължителността на наказателния процес, както и при съобразяване общественото възприятие за справедливост на съответния етап на обществено-икономическото развитие в страната.

Повдигнатото обвинение по чл.284, ал.1 НК е за престъпление, което не съставлява „тежко“ по см. на чл.93, т.7 НК. Предвиденото за него наказание е лишаване от свобода за срок до две години или пробация, като досъдебното производство е приключило с предложение за освобождаване от наказателна отговорност и налагане на административно наказание по чл.78а НК. Наложена е била и най-леката мярка за неотклонение – „подписка“.

Общата продължителност на наказателното производство е 11 месеца, считано от датата на повдигане на обвиненията, като извършените процесуални действия с участието на въззиваемия Б. са минимално необходимите – явяване за повдигане на обвинение и последващия разпит /до този момент на разследването той не е бил разпитван, в т.ч. и като свидетел/, двукратно явяване за предявяване на материалите по делото в досъдебното производство, лично участие в проведените в съдебната фаза открити съдебни заседания – общо 4. В същото време постановеното от първоинстанционния съд решение, признаващо вината му и поддържането на обвинението пред въззивната инстанция се отчитат от съда като обстоятелства, които безспорно са рефлектирали върху интензитета на негативните изживявания /притеснения и страх/.

Като обстоятелство в посока на завишаване на следващото се обезщетение съдът отчита и това, че повдигнато обвинение е за престъпление, извършено по служба от лице заемащо длъжност на полицейски служител, към която категория лица обществото има по-високи изисквания и очаквания. Това, при отчитане, че въззиваемият е работил непрекъснато в системата на МВР като полицаи от м.май 2001г., ползващ се с репутацията на компетентен и опитен служител /показания на св.И./, няма налагани наказания, предполага засягане на доброто му име и професионален авторитет в по-голяма степен.

Узнаването на воденото наказателно производство от колегите му, част

от които са били разпитвани и като свидетели, както и общоизвестния факт, че жителите в малко населено място, в каквото живее и работи въззиваемия, се познават, което предполага разпространение на информацията за различни житейски обстоятелства за всеки един от общността, се ценят от съда също като факти, засягащи доброто му име и обосноваващи основателността на твърдените чувство на срам, неудобство и усещане, че е дискредитиран, независимо от недоказаните твърдения за промяна в отношението на колегите му към него.

Макар и дисциплинарната отговорност да се реализира независимо от наказателната, съдът приема, че доколкото образуването на дисциплинарното производство срещу въззиваемия е непосредствено след повдигане на обвинението срещу него и за деянията, предмет на това обвинение, то същото се намира в причинна връзка с водения наказателен процес, поради което и следва да се отчете като обстоятелство, относимо към отговорността на Прокуратурата и претърпените неимуществени вреди /страх, че ако бъде осъден ще бъде и уволнен/.

Ирелевантни обаче са обстоятелството, че въпросното дисциплинарно производство е отпочнато при наличието на изтекъл давностен срок и твърдените по повод на този факт от въззиваемия преживявания – усещане за осъществяван психически тормоз от началниците му, за които сочат в част от показанията си свидетелите. Това важи и за другите настъпили промени на работното му място – отнемането на достъпа до класифицирана информация, което според свидетелите е станало преди образуването на дисциплинарното производство и последвалите от това преназначавания на други длъжности. Причината поради която този допуск е отнет не е установена по делото. Няма данни такава мярка да е искана от страна на Прокуратурата, нито това е законова последица от повдигнатото му обвинение, поради което и не може да се направи извод, че тези действия на работодателя са в причинна връзка с наказателното производство.

При определяне на посочения по-горе размер на следващото се обезщетение, съдът отчита и това, че напускането на работа е било по инициатива на въззиваемия, при това след прекратяване на дисциплинарното производство срещу него и на етап на наказателното производство – внесено в съда предложение от Прокуратурата за освобождаване от наказателна отговорност при условията на чл.78а НК. Дори и при съдебно потвърждаване на повдигнатото му обвинение повторна дисциплинарна отговорност не би могла да бъде реализирана, нито би било налице пречка по см. на чл.155 ЗМВР да заема длъжността. Ето защо необосновани и без връзка с поведението на Прокуратурата са твърденията на въззиваемия Б. и соченото от свидетелите, че причината за взетото решение за напускане по негова молба е възможността да бъде дисциплинарно уволнен, в резултат на което да не получи парични средства, от които семейството му имало нужда. Поради това и не са в причинна връзка и претърпените от него негативни изживявания, породени от невъзможността да започне нова работа и свързаните с това финансови затруднения за семейството.

При преценката относно справедливия размер на следващото се обезщетение съдът отчита, че по делото не се установи воденото наказателно производство да е довело до влошаване на здравословното състояние, в

частност проявата на хипертонична болест, нито сочените в исковата молба безсъние и кошмари. Липсват и ангажирани доказателства за психоемоционалното състояние на въззиваемия към настоящия момент и доказващи твърденията, че вследствие на воденото наказателно производство все още е тревожен, потиснат, разконцентриран, обиден и уплашен за бъдещето.

Съдът приема, че така определения размер отговаря на общественото възприятие за справедливост и икономическата конюнктура към датата на реализиране на наказателното производство /средният годишен доход на едно лице за 2020г. по данни на НСИ е 7 002 лв./.

Ето защо искът за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди се явява основателен до размер на сумата от 15 000 лева. За горницата над тази сума до претендирания пред настоящата инстанция размер от 35 000 лева същият следва да бъде отхвърлен.

На основание чл.84 ЗЗД вр. разрешенията по т.4 ТР № 3/2005г. на ОСГК на ВКС началният момент на дължимата компесаторна лихва върху следващото се обезщетение е датата на влизане в сила на оправдателната присъда – 21.10.2020г. Първоинстанционният съд е присъдил такава, считано от датата на повдигане на обвинението /18.11.2019г./, но доколкото във въззивната жалба на Прокуратурата липсват наведени оплаквания в тази насока, постановеното от него не може да бъде ревизирано от настоящата инстанция.

Предвид така направените изводи по съществото на спора обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, в която искът е уважен за сумата над 15 000 лева до 20 000 лева и вместо него за тази част исковата претенция да се отхвърли. В останалата обжалвана част решението следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода от спора и на основание чл.78 ГПК следва да бъдат ревизирани възложените в тежест на Прокуратурата разноски за първоинстанционното производство. Същите съобразно уважената част от иска са в размер на 453 лева.

Следващите се в полза на въззиваемия Б. разноски за въззивното производство /държавна такса, депозит за вещо лице и заплатено адвокатско възнаграждение/ съобразно уважената част от иска, предмет на инстанционен контрол са в размер на 607 лева.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 50/23.05.2022г. на ОС – Търговище, постановено по гр.д. № 81/2022г. **в частта**, в която на осн. чл.2, ал.1, т.3 във вр. с чл.4 от ЗОДОВ Прокуратурата на РБ е осъдена да заплати на Б. Б. Б. обезщетение за причинените му неимуществени вреди от незаконно обвинение в престъпление по чл.284, ал.1 във вр. с чл.26, ал.1 от НК и по което с решение № 51/21.10.2020г. по в.н.а.х.д. № 161/2020г. на ОС - Търговище е признат за невинен, ведно със законната лихва по чл.86, ал.1 във вр. с чл.84, ал.3 от ЗЗД,

считано от 18.11.2019г. **ЗА ГОРНИЦАТА** над сумата от 15 000 лева до присъдената сума от 20 000 лева, както и в частта за разносните **И ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ иска на Б. Б. Б., ЕГН ***** против Прокуратурата на Република България за заплащане на обезщетение за причинените му неимуществени вреди от незаконно обвинение в престъпление по чл.284, ал.1 във вр. с чл.26, ал.1 от НК, по което с решение № 51/21.10.2020г. по в.н.а.х.д. № 161/2020г. на ОС - Търговище е признат за невинен, осн. чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ, ведно със законната лихва по чл.86, ал.1 във вр. с чл.84, ал.3 от ЗЗД, считано от 18.11.2019г. **ЗА РАЗЛИКАТА** над 15 000 /петнадесет хиляди/ лева до сумата от 20 000 лева.

ПОТВЪРЖДАВА първоинстанционното решение в частта, в която предявеният иск с правно основание чл.2, ал.1, т.3 ЗОДОВ е уважен до размер на сумата от 15 000 лева, ведно със законната лихва, считано от 18.11.2019г. и е отхвърлен за сумата над 20 000 лева до сумата от 35 000 лева.

В частта, в която искът за горницата над 35 000 лева до предявения размер от 50 000 лева е отхвърлен, решението на ОС – Търговище не е обжалвано.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България **ДА ЗАПЛАТИ** на Б. Б. Б., ЕГН ***** **сумата от 453 /четиристотин петдесет и три/ лева**, представляваща съдебно-деловодни разноски и заплатено адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство, на основание чл.78 ГПК, **както и сумата от 607 /шестстотин и седем/ лева**, представляваща съдебно-деловодни разноски и заплатено адвокатско възнаграждение за въззивното производство, на основание чл.78 ГПК.

Решението може да се обжалва при условията на чл.280 ГПК, с касационна жалба пред Върховния касационен съд, в 1-месечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____